

Nr 76.

Av herr **Lundqvist m. fl.**, *angående ersättning i vissa fall av statsmedel för skada, som tillfogats enskild person vid in-
gripande på ordningsmaktens sida.*

Befattningshavare vid polisväsendet är på grund av arten av sin tjänstgöring tillförsäkrad visst skydd och vissa förmåner, bl. a. rätt att bära och bruka vapen, att våld mot polisman i tjänstutövning straffas strängare än liknande brott mot enskild person, att kunna höras som vittne om det som hänt honom i tjänsten, rätt till bibehållen lön under sjukdom, orsakad av skada i tjänsten, rätt till ersättning för sönderrivna kläder m. m.

Polisman kan sålunda anses tämligen väl skyddad med hänsyn till de särskilda risker och skador, som sammanhånga med hans tjänstgöring.

Helt annorlunda ställer det sig i fråga om *enskild* person, som vid våldsam uppträde eller liknande tillfälle ingriper på ordningsmaktens sida och hjälper till, exempelvis vid anhållande, och därunder åsamkas kroppsskada eller får sina kläder sönderrivna. En sådan enskild person intar i alla avseenden en missgynnad ställning, oaktat han i likhet med polismannen handlar uteslutande i samhällets intresse. Bl. a. lär han endast i undantagsfall utfå någon ersättning för blessyrer eller sönderrivna kläder, även om våldsvärkaren av domstol förpliktas ersätta skadorna. Statsverket lämnar i dylika fall ingen ersättning.

En sådan ordning kan icke vare sig ur samhällets eller den enskildes synpunkt anses tillfredsställande. Att den ej heller bidrar till att öka allmänhetens villighet att i en brydsam situation hjälpa ordningsmaktens representanter är självfallet. Ändrade bestämmelser på detta område synas därför motiverade.

Så mycket torde i varje fall kunna och böra göras från statsmakternas sida, att den, som i en kritisk situation ställer sig på ordningsmaktens sida, blir tillförsäkrad ersättning av allmänna medel åtminstone för alla därvid erhållna kropps- och andra skador. Möjligheten att erhålla dylik ersättning skulle — fränsett den rent ekonomiska sidan av saken — även vara av en viss psykologisk betydelse, då ju samhället därigenom också uttalat sina sympatier för och sitt gillande av ett ingripande vid behov till polisens förmån.

Såsom förutsättning för dylik ersättning torde i regel böra gälla, att vederbörande blivit av polisman ombedd att biträda.

Med stöd av vad sålunda anförts få vi hemställa,

att riksdagen måtte besluta hos Kungl. Maj:t anhålla om utfärdande av bestämmelser angående rätt till ersättning av statsmedel åt enskild person för skador, ådragna i fall som ovan angivits, eventuellt förelägga riksdagen förslag till sådana bestämmelser.

Stockholm den 16 januari 1934.

<i>R. Lundqvist.</i>	<i>E. Thorell.</i>	<i>G. Arnemark.</i>
<i>Carl Patric Ossbahr.</i>	<i>Edvard Lithander.</i>	<i>Emanuel Björck.</i>
<i>C. Gösta Jacobsson.</i>	<i>Erik Hagberg.</i>	<i>Nils Nilsson.</i>
